

Վերապատրաստող կազմակերպություն

**ՀՀ ԿԳՄՍ <<ՄարտունուՆ Տ. Աբրահամյանի անվան
ավագ դպրոց > ՊՈԱԿ**

**Հերթական ատեստավորման ենթակա ուսուցիչների
վերապատրաստում**

ԱՎԱՐՏԱԿԱՆ ՀԵՏԱԶՈՏԱԿԱՆ ԱՇԽԱՏԱՆՔ

ԹԵՄԱ՝

*Դպրոց-ընտանիք
համագործակցության ազդեցությունը կրթության եվ
դաստիարակության արդյունավետության գործում*

ԱՆՑԿԱՑՄԱՆ ՎԱՅՐԸ՝

ՄԱՐՏՈՒՆԻ

ԱՇԽԱՏԱՆՔԻ ՂԵԿԱՎԱՐ՝

ԲԵՅԲՈՒԹՅԱՆ ՀԱՍՄԻԿ

ՈՒՍՈՒՑԻՉ՝

Քրիստինե

Օհանջանյան

ԴՊՐՈՑ՝

<<Ներքին Գետաշենի թիվ 2 մ/դ.>>

Մարտունի-2022

Բովանդակություն

1.Ներածություն.....	3
2.Գրական ակնարկ.....	5
3.Ընտանիք-դպրոց փոխհարաբերությունը.....	7
4.Ճնողի ներգրավվածության նշանակությունը.....	12
5.Եզրակացություն.....	17
5.Գրականության ցանկ.....	19

1.Ներածություն

Երեխայի հետազոտման, նրա լավագույն որակների և հատկությունների բացահայտման ու զարգացման հարցերում դպրոցի և ընտանիքի փոխներգործության շարժառիթն այդ կառույցների ընդհանուր հետաքրքրություններն են:

Այդպիսի փոխհարաբերությունների հիմքում միմյանց նկատմամբ վստահության, փոխադարձ հարգանքի, փոխօգնության և օժանդակության, համբերատարության սկզբունքներն են: Դրանք օգնում են ուսուցիչներին և ծնողներին՝ համատեղ ջանքերով երեխայի ինքնորոշման, ինքնակառավարման, խոչընդոտների ու դժվարությունների հաղթահարման համար անհրաժեշտ որակների ու հատկությունների ձևավորման պայմաններ ստեղծել:

Չետազոտական աշխատանքի գլխավոր նպատակն է տալ հետևյալ հարցի պատասխանը.

Ինչպե՞ս սերտացնել ընտանիք – դպրոց համագործակցությունը, որ համատեղ աշխատանքը ունենա իր դրական արդյունքը, գտնել փոխգործակցության ուղիներ, եղանակներ և ձևեր:

Երեխաներին, ծնողներին և ուսուցիչներին միավորում են ընդհանուր մտահոգություններն ու խնդիրները, որոնց լուծումներն էապես պայմանավորված են դրանց փոխներգործության և համագործակցության բնույթով:

Դպրոցի և ընտանիքի համագործակցությունը նպատակասլաց և երկարատև աշխատանք է, որն ամենից առաջ ենթադրում է ընտանիքի, երեխայի ընտանեկան դաստիարակության պայմանների ու յուրահատկությունների բազմակողմանի և համակարգված ուսումնասիրություն: Այդ երկու ինստիտուտների համագործակցությունը և փոխներգործությունը մանկավարժական գործընթացի բոլոր փուլերում պետք է կազմակերպվեն պլանավորված ու համակարգված ձևով:

Ծնողները և ուսուցիչները նույն երեխաների դաստիարակներն են: Յետևաբար դաստիարակությունն արդյունավետ կլինի միայն նրանց համագործակցության պայմաններում ձգտումներ ու հայացքներ, համատեղ ուժերով մշակվեն դաստիարակչական խնդիրներն ու դրանց լուծման ուղիները:

Ուսուցիչների և ընտանիքի փոխներգործության բնույթը պլանավորված է դպրոցի նկատմամբ ծնողների վերաբերմունքով , ինչպես նաև այն հանգամանքով , թե վերջիններս , ըստ իրենց իմացական կարողությունների , հայացքների ու դիրքորոշումների, որտեղ են իրենց տեսնում դաստիարակության գործընթացում: Դպրոցի և ծնողների համագործակցության հիմքը խմբային ու անհատական աշխատանքի ձևերն են: Միաժամանակ կան հիմնախնդիրներ. որոնք մտահոգում են բոլոր ծնողներին կամ էլ կապված են դասարանում երեխաների դաստիարակության գործընթացի հետ: Այդպիսի հարցերը քննարկվում են ընդհանուր ժողովների ժամանակ:

Ծնողական ժողովը ծնողների հետ աշխատանքի հիմնական ձևն է, որի միջոցով լուծվում են դասարանական ժողովների ժամանակ առաջացած խնդիրները, դրանց փոխներգործության կայացման առումով էական նշանակություն ունի ուսուցիչների շփման ոճը: Դպրոցի և ընտանիքի համագործակցության և փոխներգործության ամենաարդիական և պահանջված ուղղություններից մեկն այսօր, թերևս երեխաների ծնողների համար խորհրդատվությունների կազմակերպումն է:

Մանկավարժական խորհրդատվությունները հիմնականում կրում են անհատական բնույթ: Դրա անհրաժեշտությունը ծագում է այն ժամանակ, երբ իրավիճակը դառնում է ծայրահեղ, ու պահանջվում է արտակարգ օգնություն:

Այս փուլում գլխավոր խնդիրը ոչ միայն մանկավարժական տեղեկատվությամբ ընտանիքն ապահովելն է, այլև ծնողներին հուզական աջակցություն ցույց տալը: Այսպիսով մանկավարժները և ծնողները ունեն ընդհանուր նպատակներ և առանց նրանց համագործակցության՝ երեխայի կյանքը լիարժեք չէ:

Դպրոցը երեխային տալիս է գիտական գիտելիքներ և իրականության նկատմամբ դաստիարակում գիտակցական վերաբերմունք: Ընտանիքն էլ իր

հերթին ապահովում է կյանքի պրակտիկ փորձը: Ընտանիքում ձևավորվում և մշակվում են մարդկանց կարեկցելու կարողությունը: Անձի ներդաշնակ զարգացման համար այդ երկու որակներն էլ խիստ անհրաժեշտ են

Գրական ակնարկ

Երեխայի դաստիարակությունն ու դերը ընտանիքում

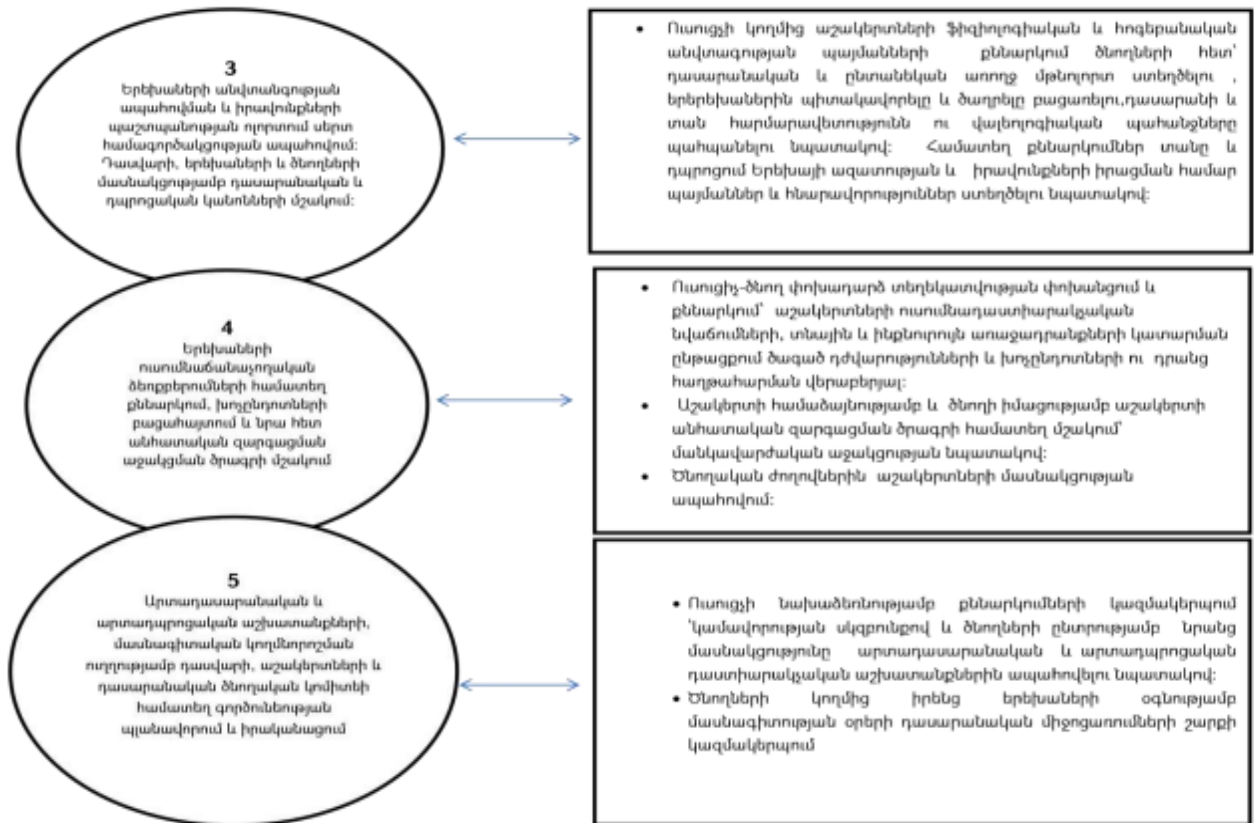
Ազգը պահողն ու շարունակողը, ազգային նկարագիրն ու դիմագիծը սերնդեսերունդ փոխանցողն ընտանիքն է: Հայ ժողովրդի համար ընտանիքը սրբություն է, ավանդույթների, սովորույթների, մշակույթի, դաստիարակության և բազմաթիվ այլ հատկանիշների կրողն ու փոխանցողը:

Այն երեխայի կյանքում հասարակական առաջին աստիճանն է և մեծ տեղ ու դեր է զբաղեցնում նրա դաստիարակման, կայացման հարցում: Այստեղ են դրվում երեխայի անձնավորության հիմքերը, և կառուցվում է նրա սոցիալական կերպարը:

Փոքր հասակից երեխայի կամքը, գիտակցությունը և զբաղմունքներն ուղղորդող ուժը ընտանիքն է: Այն երեխաների հուզական փոխհարաբերությունների թրժման դարբնոցն է: Երեխան իր գոյության առաջին իսկ օրից անդամ դառնում է ընտանեկան թիմի, որտեղ կիսվում են հաջողությունները, ուրախությունները, հոգսերը, կարիքներն ու տխրությունը:

Շրջապատից առաջին տպավորությունները մանկիկը ստանում է նրա ընտանիքում, ուր ձևավորվում է նրա բնավորությունը : Հարազատ ընտանեկան միջավայրում է նա ստանում հոգևոր ու բարոյական նախնական դաստիարակություն: Ծնողների օգնությամբ երեխան ձեռք է բերում կենսական հմտություններ: Ծնողներն ու ընտանիքի անդամները երեխայի առաջին և ամենակարևոր ուսուցիչների են: Նրանց դերն անկյունաքարային է և երեխայի անհատականության կայացման հարցում:

Ընտանեկան դաստիարակության գերագույն նպատակը Ընտանեկան դաստիարակության գերագույն նպատակն անհատի՝ ոչ իբրև սոսկ ֆիզիկական գոյություն, այլ որպես բարոյական հատկանիշներ ու առաքինություններ կրող անհատականություն ձևավորելու բնականոն և արդյունավետ գործընթացն է: Ծնողները սեփական օրինակով օգնում են իրենց զավակին՝ սովորելու ամենառաջնային ուկենցադում գործածական հասկացությունները: Ի սկզբանե երեխաներն ընտանեկան միջավայրում են առնչվում այնպիսի բարոյական արժեքների, ինչպիսիք են՝ ազնվությունը, կարեկցանքն ու ապրումակցումը: Ընտանեկան դաստիարակության շարունակականության ապահովումն էապես պայմանավորված է դպրոցի աշխատանքով: Դպրոցը չի կարող փոխարինել ընտանիքին, սակայն կարող է բարձրացնել նրա դերը դաստիարակության հարցում: Ցանկալի է , որ ընտանիքն ու դպրոցն աշխատեն նույն ուղղությամբ: Դպրոցի և ընտանիքի միջև հակասությունը բացառվում է այս հարցում: Նրանց համագործակցության կենտրոնում երեխան է , որն իր կրթության և զարգացման գլխավոր դերակատարն է դպրոցում և ընտանիքում: Այսօր զգալիորեն աճել է ընտանեկան դաստիարակության դերը:

Ընտանիք – դպրոց փոխհարաբերությունը

Ընտանիքի և դպրոցի ընդհանուր նպատակը

Ընտանիք – դպրոց փոխհարաբերության մեջ կողմերից յուրաքանչյուրը յուրովի պատասխանատվության է կրում մյուսի հանդեպ: Եթե դպրոցն ու ծնողները հաջողությամբ համագործակցում են, ինչն աշակերտի կրթության վճռորոշ գործոն է, ապա հարթանակն ապահովված է:

Երեխայի զարգացման վրա ամենաշատը ներգործում է ընտանիքը: Մեծ մանակավարժ ժան – ժակ Ռուսոն նկատել է, որ ընտանիքից հետո

յուրաքանչյուր դաստիարակ ավելի քիչ ազդեցություն ունի երեխայի վրա, քան նախորդը: Ա

հա ինչու է ընտանիքի դաստիարակությունն այդքան կարևոր: Իսկ դրա արդյունավետ կազմակերպմանը պետք է մասնակից լինի դպրոցը: Ես հենվում եմ ընտանեկան դաստիարակության դրական փորձի վրա ` օգտագործելով այն կրթության գործընթացում:

Ըստ Մակարենկոյի` երեխային դաստիարակում է ամեն ինչ` առարկաները, երևույթները, սակայն ամենից շատ մարդիկ և առաջի հերթին ` ծնողները:

Փոխվել է ուսուցիչ -աշակերտ – ծնող եռանկյունին: Այն մտայնությունը, թե դպրոցը չպետք է աշխատի ծնողի հետ, որ դաստիարակությունը միայն ծնողի գործն է, թյուր կարծիք է: Ծատ բան է փոխվել – գնացել , բայց մնացել են ծնողն ու երեխան իրենց հոգսերով, և ուսուցիչն առավել կարիք ունի ծնողի հետ համագործակցության, որպեսզի ավելի արդյունավետ կազմակերպակերպվի սովորողների հետ տարվող աշխատանքը: Աշակերտի հաջողությունը դպրոցի և ընտանիքի ընդհանուր նպատակն է :

Հոգեբաններ Ա. Լ. Ժոռավյովը, Ն. Ֆ. Ռադիոնովը գտնում են , որ երեխայի կրթությունը մի գործընթաց է, որը վերաբերում է ոչ միայն դպրոցին , այլև ընտանիքին, հետեվաբար, անհրաժեշտ է նրանց համատեղ աշխատանքը:

Դպրոցի մանկավարժի ընտանիքի հետ աշխատելու նպատակներն են` Օգտագործել այն հնարավորությունները, որոնք ընտանիքում դրական ազդեցություն ունեն երեխայի վրա: Բարձրացնել ծնողների մանկավարժական կուլտուրան:

Ներգրավել նրանց ուսումնադաստիարակչական աշխատանքների մեջ: Համադրել ծնողների իրազեկվածությունը դաստիարակության գործում:

Մեր ժամանակների կարևորագույն խնդիրը

Մեր ժամանակներում կարևորագույն խնդիրը ծնողների ներգրավումն է դպրոցի գործունեության մեջ: Ծնողների ներգրավածությունը բարձրացնում է ծնողի և ուսուցչի համագործակցության որակը: Այս գործոնի կիրառումը մեզ օգնում է պարբերաբար սպառնիչ պատասխաններ ստանալ երեխայի վարքի մասին:

Ուսուցիչները մշտական և ամենօրյա կապ են հաստատում ընտանիքի հետ : Եթե ծնողները ներգրավված են սովորողների դաստիարակության գործընթացում , ապա աճում է դպրոցի հեղինակությունը հասարակության մեջ:

Ծնողների մասնակցությամբ կազմված դպրոցական միջոցառումների ծրագրերն առավել հաջողված են: Ծնողների հետ աշխատանքը կազմակերպում ենք խմբային և անհատական ձևերով: Համագործակցության հասնելու համար նախ փորձում ենք ճանաչել երեխայի ընտանիքը: Առաջին հանդիպման ժամանակ ծնողներին խնդրում եմ լրացնել հարցաթերթիկ՝ հետևյալ բովանդակությամբ.՝

1. Աշակերտի անունը, ազգանունը
2. Ծնողների անուն-ազգանունները, կրթությունը
3. Ընտանիքում որերորդ երեխան է
4. Աշակերտի սիրած զբաղմունքը
5. Ում հետ է առավել կապված ընտանիքում
6. Ծնողների նախասիրությունները
7. Երեխայի նախասիրությունները

Պարբերաբար թարմացվում են այդ տեղեկությունները:

Այս հանդիպումը շատ բան է պայմանավորում: Այդ պահին է դրվում գործարար և արդյունավետ համագործակցության անկյունաքարը: Աշխատում եմ չներկայացնել այն դժվարությունները, որոնք սպասում են ծնողին ու երեխային:

Խիստ կարևոր են ծնողների հետ ընկերական – գործնական հարաբերությունների ձևաորումը և նրանց վստահության նվաճումը:

Ընտանիք-դպրոց համագործակցությունը նպաստում է , որ ուսումնառությունը յուրաքանչյուր աշակերտի համար վերածվի ստեղծագործական միջավայրի , ստեղծվի միասնական հանրույթ՝ ծնող-աշակերտ- ուսուցիչ: Մեր դպրոցների մեծ մասում կիրառվում են ընտանիքի հետ համագործակցության ավանդական ձևերը՝ ծնողական ժողով, օրագրի վարում, հեռախոսազանգ, նամակ- գրություն: Վերջերս դրանց ավելացել է նաև էլեկտրոնային հաղորդակցությունը: Ծնողներին դպրոցական կյանքին մասնակից դարձնելը որոշակի դժվարություններ է ներկայացնում հատկապես առաջին դասարանը ձևաորելիս: Հաճախ են ծնողները պասիվ դիտորդի դեր ստանձնում: Գուցե պապճառն այն է, որ ծնողները ծանոթ չեն միմյանց և ամբողջ դասարանի աշակերտներին: Մի մասն էլ աշխատանքով ծանրաբեռնված է կամ զբաղված տնային գործերով:

Ցանկացած ծնող դաստիարակում է իր երեխային այնպես, ինչպես ինքն է համարում ճիշտ իր ունակությունների, հնարավորությունների, գացումների, համոզումների սահմաններում: Եստեղը ձեռնպահ են մնում «անհարկի» միջամտությունից: Այս ամենը պահանջում է նպատակաուղղված աշխատանք :

Մեր խնդիրն է ստեղծել ծնողական ամուր թիմ պատրաստ մասնակցելու դպրոցի կյանքին: Ես փորձում եմ շարժել ծնողների հետաքրքրությունը և շահագրգռությունը ուսումնական գործընթացին մասնակցելու առումով: Երեխայի ծնողը դառնում է իմ գործընկերը, խորհրդատուն և համախոհը: Հաճախ եմ անցկացնում ժողովներ, որոնց նպատակն է ծնողներին գինել մանկավարժական կոնկրետ գիտելիքներով:

Մեր հանդիպումները դառնում եմ կարծիքների քննարկման և գործնական առաջարկությունների ներկայացման միջոցներ: Պարզ է, խոսակցության թեման երեխաներն են: Աշխատում եմ նրանց ներկայացնել առավելապես իրենց դրական

հատկանիշներով: Խուսափում եմ կտրուկ բողոքներից և բացասական որակումներից:

Չափազանց կարևոր է ուսումնական գործունեության ու դաստիարակության գործընթացների ճիշտ հարաբերակցումը և զուգակցումը:

Դրա համար անհրաժեշտ է ստեղծել այնպիսի մթնոլորտ, որը երեխայի համար ապահովի՝

1. դրական հույզեր ու ապրումներ
2. յուրաքանչյուր օրը տոն դարձնի

Երեխային երջանիկ տեսնելու ակնկալիքով հարկավոր է մանկավարժահոգեբանական գիտելիքներ հաղորդել նաև ծնողներին՝ ապահովելով վերջիններիս դպրոցի կյանքին առավել ակտիվ մասնակցությունը:

Ժամանակակից դպրոցի խնդիրները

Ժամանակակից դպրոցում խնդիր է՝

Նպաստել երեխայի ուսումնական դրդապատճառների ձևավորմանը:

Չաճախ դպրոց հրավիրել ազատամարտիկ պապիկների, հայրիկների, ովքեր իրենց ներկայությամբ, կենսափորձով, հետաքրքիր պատմություններով բարձրացնում են երեխաների ռազմահայրենասիրական ոգին:

Ուշագրավ մասնագիտությունների տեր, շնորհալի ծնողները, մնջախաղի դերասան, հագուստի մոդելավորող վարպետության դասեր են տալիս մեր աշակերտներին: Ցուցադրվում են նմուշներ հետաքրքիր հավաքածուներից: Այս ամենը կատարվում է ուսանելի դասանյութին համապատասխան, համաձայն նախապես մշակված պլանի:

Կարևոր խնդիր է մտերմացնել ծնողներին և երեխաներին: Իրենց ծնողների տեսնելով դպրոցական առօրյայում ներգրավանալ՝ երեխաներն իրենց առավել կարևոր մարդ են զգում, և բարձրացնում են նրանց ինքնավստահությունը:

Ընտանիքի և դպրոցի բարեկամական , ստեղծարար հարաբերություններից շահում են բոլոր երեխաները: Երեխաները ոչ միայն մեր ապագան են այլ նաև անցյալը: Հիշենք , թե ինչպիսին ենք եղել մենք նրանց տարիքում: Դա կօգնի ավելի լավ հասկանալու երեխային:

Ծնողների ներգրավվածության նշանակությունը

Դպրոցի կյանքում ծնողների ներգրավվածությունը առանձնահատուկ նշանակություն ունի աշակերտների հաջողության համար: Ինչպիսին էլ որ լինի ընտանիքի սոցիալ-տնտեսական կարգավիճակը, ծնողի մասնակցությունը

երեխայի կրթության գործընթացին, աշակերտի զարգացման վրա մեծ ազդեցություն է գործում:

Չետագոտումների համաձայն, աշակերտները, որոնց ծնողները ակտիվորեն մասնակցում են կրթական գործընթացին, ավելի լավ արդյունքների են հասնում. Ստանում են ավելի լավ գնահատականներ, ունեն ավելի բարձր ակադեմիական ձեռքբերում և ավելի որակով կատարած տնային առաջադրանքներ, նրանց հաճախման ցուցանիշն ավելի բարձր է և աչքի են ընկնում դրական վարքով, բարեհամբույր են դպրոցի նկատմամբ և ունեն սեփական աճի և հնարավորությունների նկատմամբ հավատ:

Ծնողների ներգրավվածությունը դրական է անդրադառնում նաև կրթական հաստատության վրա: Ուսումնական գործընթացում ծնողների ակտիվությունը հարստացնում է դպրոցի կուլտուրան և նպաստում է նրա զարգացմանը: Այսպիսով, ավելի լավ արդյունքների հասնելու համար դպրոցը և ուսուցիչը պետք է հետաքրքրված լինեն ծնողների հետ ակտիվ համագործակցմամբ: Ծնողների ակտիվ ներգրավումը դրական է անդրադառնում և դպրոցական հասարակության, ծնողների և աշակերտության վրա: Ստորև քննարկում ենք յուրաքանչյուր խմբի օգուտը:

Օգուտ աշակերտին

Երբ ծնողը ներգրավված է երեխայի կրթության գործընթացում,, աշակերտն ավելի լավ ձեռքբերումներ է ունենում, չնայած այն բանին, թե ինչպասին է ընտանիքի սոցիալ – տնտեսական կարգավիճակը, Էթնիկական ծագումը կամ ծնողների կրթության մակարդակը:

- Աշակերտը, որի ծնողը ներգրավված է երեխայի կրթության գործընթացում, ավելի հաջողությամբ է ավարտում դպրոցը և ուսումը շարունակելու ավելի լավ հնարավորություններ և պայմաններ ունի.
- Վիճակագրական տվյալներով, եթե ծնողները կապված չեն ուսուցիչների հետ կամ հետաքրքրված չեն դպրոցի առօրյա կյանքով, դրանց երեխաների ակադեմիական առաջադիմությունը մյուս երեխաների համեմատությամբ ավելի ցածր է.

- Երբ ծնողները ներգրավված են դպրոցի կյանքում, աշակերտներն ավելի դրականորեն են տրամադրված դպրոցի հանդեպ և սեփական անձի ու հնարավորությունների նկատմամբ ավելի շատ վստահություն ունեն.
- Այն աշակերտները, որոնց ծնողներն ակտիվորեն են ներգրավված դպրոցի կյանքում, ավելի լավ վարք ունեն, և նրանց դեմ կիրառված կարգապահական պատժամիջոցների միջին ցուցանիշներն ավելի ցածր են մյուսների համեմատությամբ.
- Դպրոցի կյանքին մասնակից ծնողների երեխաները ավելի լավ հարաբերություններ ունեն ինչպես ուսուցիչների, այնպես էլ ընտանիքի անդամների հետ.
- Տարբեր միջավայրից դուրս եկած աշակերտները ավելի առաջադեմ են, երբ ծնողները և ուսուցիչները միասնաբար ձգտում են ընտանիքում և դպրոցում եղած կուլտուրական տարբերությունների համատեղ համաձայնեցմանը.

Օգուտ ծնողին

Ծնողների ներգրավվածությունը կարևոր է ինչպես աշակերտի ուսման արդյունքների բարելավման, այնպես էլ ծնողի ունակություն-հմտությունների զարգացման համար:

Փոխվում է ծնողի սոցիալական, զգացմունքային կողմը և անձնական հատկանիշները:

Երեխայի կրթության գործընթացին մասնակցելու հետևանքով ծնողը. Ավելի է հասկանում սեփական որդուն.

- Ավելի մեծ ուշադրություն է հատկացնում երեխայի սոցիալական, զգացմունքային և մտավոր զարգացման անհրաժեշտություններին.
- Դառնում է ավելի հոգատար, ավելի նվազ խիստ որդու հանդեպ և ավելի շատ է գնահատում որդու ձեռքբերումները.
- Դառնում է ավելի ինքնավստահ և հաճույքով կցվում է երեխայի կրթության և դաստիարակության գործընթացին.

- Ավելի ինքնավստահ է որոշումներ կայացնելիս.
- Ավելի շատ ուշադրություն է դարձնում սեփական գիտելիքների մակարդակին և ունակություն/հմտությունների բարձրացմանը.
- Ավելի առաջադիմորեն է օգտագործում այլևայլ հնարավորությունները սեփական ընտանիքի և որդու կարիքների բավարարման համար.
- Երեխային տալիս է հնարավորություն, ավելի վստահորեն արտահայտելու սեփական տեսակետները, հիմնխնդիրները:
- Ավելի դրական հարաբերություններ է ստեղծում իր երեխայի ուսուցիչների հետ:
- Ավելի լիիրավ է տիրապետում երեխայի վիճակի մասին տեղեկությանը և ժամանակին միջոցներ է ձեռք առնում նրա հիմնխնդիրները լուծելու նպատակով:

Օգուտ ուսուցչին

Ծնողների հետ ակտիվ համագործակցումն օգնում է ավելի ինքնավստահ դառնալուն:

- Ուսուցչի մոտ հանդես է գալիս ավելի հարգանք սեփական մասնագիտության նկատմամբ.
- Նրանք ավելի են բավարարված իրենց մասնագիտությունից և նրա արդյունքներից.
- Ծնողների ներգրավվածությունը բարձրացնում է ծնողի և ուսուցչի միջև կապվածության որակը, ինչը օգնում է ուսուցչին պարբերաբար ստանալ սպառիչ տեղեկություն երեխայի մասին:
- Աշակերտի անհատական կարիքների կարգավորումը ուսումնական գործընթացի կողմից ուսուցչին ցանկալի արդյունք կտա:

Օգուտ դպրոցին

Ծնողների ներգրավվածությունը դրականորեն է ազդում ընդհանրապես դպրոցի վրա ևս.

- Դպրոցը ծնողների կողմից ավելի աջակցում ունի. Աճում է դպրոցի հեղինակությունը հասարակության մեջ.
- Դպրոցական ծրագրերը, որոնցում մասնակցում են ծնողները, ավելի հաջողված են, քան այն ծրագրերը, որոնցում ծնողները չեն մասնակցել.
- Այն դպրոցում, որտեղ աշակերտների հաճախումը շատ ցածր է, ծնողների ներգրավվածության բարձրացումից հետո այդ ցուցանիշը բացահայտորեն կբարելավվի:

Դպրոցի և ընտանիքի միջև երկկողմանի, կանոնավոր հաղորդակցումը երեխայի զարգացմանը նպաստող կարևոր գործոններից մեկն է: Արդյունավետ հաղորդակցման համար անհրաժեշտ է, որ ուսուցիչը և ծնողը միմյանց հետ տեղեկություններ փոխանակեն:

Մեծ մասամբ տեղեկության հաղորդման համար արդյունավետ միջոցներ են մշակված, օր. տեղեկագրեր, կայքէջեր և դպրոցի տեղեկատվական վահանակներ, որտեղ համապատասխան նյութեր/ուղերձներ են տեղադրվում: Հաճախ դպրոցներում մշակված են նմանատիպ մեխանիզմներ ծնողների ակտիվ հետադարձ կապի ապահովման նպատակով:

Որոշ դպրոց ձգտում է ծնողների ներգրավվածությունը ծնողի աչքով քննարկել: Օր. կարելի է կազմակերպել ծնողական ժողովներ և սեմինարներ ոչ թե դպրոցում, այլ ինչ որ տեղ՝ հարևանությամբ, դպրոցի շատ աշակերտների բնակատեղին մոտ: Դպրոցից դուրս ժողովների անցկացումը կնպաստի ծնողների և դպրոցի միջև լարվածության վերացմանը:

Մանկավարժները պետք է խրախուսեն ծնողներին, նրանց տեղեկացնեն, թե ի՞նչ է կատարվում երեխայի կյանքում, խոսեն այն ընթացիկ պրոցեսների

մասին, որոնք կարող են ազդեցություն գործել դպրոցում երեխայի առաջընթացի վրա: Հանրակրթական հաստատությունը հստակ տեղեկություն պետք է հաղորդի ծնողներին սպասվող արդյունքների մասին, դպրոցի պլանավորած միջոցառումների, գոյություն ունեցող կարգապահական նորմերի, գնահատման գործիքների և դպրոցի նպատակների մասին:

Տևօրենը և ուսուցիչը ծնողների հետ դրական հաղորդակցման կանոնավոր գրաֆիկ պետք է կազմեն:

Դպրոցը պետք է ապահովի ծնողների հետ առաջին շփման դրական լինելը և այդ ժամանակ պետք է նկատի առնվի լեզվական խոչընդոտը և մշակութային տարբերությունը: Երբ ծնողի և դպրոցի հաղորդակցումը կանոնավոր և արդյունավետ է, աճում է ծնողների ներգրավվածությունը, նրանց կողմից դպրոցի գնահատումը բարձրանում է և ձևավորվում է դպրոցի նկատմամբ դրական կապվածություն:

Եզրակացություն

Ծնողը պետք է ունենա մեծ ցանկություն ու կամք, իսկ դպրոցները պետք է աշխատակցեն նրանց հետ, որպեսզի դպրոցն ու ընտանիքը ունենան միանման սպասումներ ու օժանդակեն ուսման գործընթացին: Հետազոտությունները ցույց են տվել, որ դպրոցները, որոնցում ծնողների ընդգրկվածության արդյունավետ ծրագրեր գոյություն ունեն, ստացան բազմաթիվ դրական արդյունքներ, ինչպիսիք են.

- Հաճախության բարելավում;
- Բարձր առաջադիմություն,
- Աշակերտների լավ վարք;
- Ծնողների վստահության բարձրացում դպրոցի ու ուսման նկատմամբ:
- Աշակերտներին օգնում ու մոտիվացնում են սովորել այնպիսի միջավայրում, որտեղ ծնողներին.
- Ընդունում են ընկերաբար, հարգում ու գնահատում:
- Համարվում են գործընկեր երեխաների համար ու զարգացման գործում:
- Ունեն բազմաթիվ հնարավորություններ ընդգրկվելու դպրոցի գործունեությանը:
- Մշտական շփում ունի դպրոցի անձնակազմի հետ:

Դպրոցը տալիս է օգտակար տեղեկատվություն, ինչը նպաստում է նրանց ընդգրկվածությանը: Ծնողներ արդյունավետ ընդգրկվածության ծրագիրը , որն իրականացնում է դպրոցը, պետք է ընդունի ծնողի դերի կարևորությունը:

Երջանիկ է այն երեխան, ով ապրում է լիարժեք ընտանիքում, ունի լավագույն դաստիարակ կամ ուսուցիչ: Համոզմունքի ձևավորում, որ ընտանիքն արժեք է, այն պետք է կառուցել փոխադարձ հարգանքի և հոգատարության հիման վրա: Ծնողներին հասցնել այն գիտակցությանը, որ ամուր կապ ունենալու համար պետք է և՛ ընտանիքում, և՛ դպրոցում լինեն փոխադարձ սեր, հարգանք, ջերմություն, համատեղ աշխատանք:

Հարափոփոխ մեր կյանքում հաստատուն է անհատի զարգացման մանկավարժական ճիշտ մոտեցման անհրաժեշտությունը և՛ դպրոցում , և՛ մանկապարտեզում , և՛ ընտանիքում: Այս եռամիասնության թեկուզև մեկ օղակի թերացմամբ չեն բացահայտվի երեխայի զարգացման հաջողություններն ու թերությունները: Տրված էր կարճ ժամանակահատված Հետազոտական աշխատանք իրականացնելու համար: ՌԲստի և հնարավոր է որոշակի թերություններ կամ բացթողումներ: Եթե տրված լիներ ավելի լայն ժամանակահատված կկարողանաի առավել շատ փորձարարական դասեր իրականացնել, իսկ վերջնարդյունքը կլիներ առավել լիարժեք և գոհացուցիչ: Այնուամենայնիվ համարում եմ, որ այս սեղմ ժամանակահատվածում կարողացա իրականացնել իմ առջև դրված խնդիրը

Գրականություն

1. Ա. Ա. Սեդրակյան, «Ընտանիքի հոգեբանություն»
2. Ա. Նալչաջյան, «Ընտանիքի հոգեբանություն»
3. Յու. Ա. Ամիրջանյան, Ա. Ա. Սահակյան, «Մանկավարժություն» , Երևան, 2005թ.
4. «Մանկավարժական միտք» ամսագիր, 2014թ. (1-2)
5. «Ընտանիք և դպրոց» , 2011-3, 2013-2, 2013-5, 2014 (1-2)
6. «Մանկավարժություն» ամսագիր, 2009 (1-2)
7. «Նախաշավիկ » -6, 2009թ. «Նախաշավիկ»